

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 245/2012-44

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 10. júla 2012 predbežne prerokoval sťažnosť spoločnosti C., a. s., B., zastúpenej JUDr. J. M., advokátom, B., ktorou namieta porušenie základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Okresného súdu Prešov č. k. 21 Cb 193/2008-148 zo 17. decembra 2010 a rozsudkom Krajského súdu v Prešove č. k. 7 Cob 51/2011-189 z 22. februára 2012 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť spoločnosti C., a. s. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 25. apríla 2012 doručená sťažnosť spoločnosti C., a. s., B. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Okresného súdu Prešov (ďalej len „okresný súd“) č. k. 21 Cb 193/2008-148

zo 17. decembra 2010 a rozsudkom Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) č. k. 7 Cob 51/2011-189 z 22. februára 2012, ktorou sťažovateľ žiada vydať nález:

„1. Krajský súd v Prešove svojím postupom a rozsudkom zo dňa 22.02.2012 č. k. 7 Cob/51/2011-189 porušil základné právo C., a. s., B.,... na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

2. Okresný súd Prešov postupom a rozsudkom zo dňa 17.12.2010 č. k. 21 Cb/193/2008-148 porušil základné právo C., a. s. B.,... na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

3. Rozsudok Krajského súdu v Prešove zo dňa 22. 02.2012 č. k. 7 Cob/51/2011-189 a Rozsudok Okresného súdu Prešov zo dňa 17.12.2010 č. k. 21 Cb/193/2008-148 sa zrušuje a vec sa vracia Okresnému súdu Prešov na ďalšie konanie.

4. Sťažovateľovi sa priznáva finančné zadosťučinenie vo výške 5.000,- EUR, ktoré mu vyplatia Krajský súd v Prešove a Okresný súd Prešov do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

5. Krajský súd v Prešove a Okresný súd Prešov sú povinní nahradiť sťažovateľovi trovy konania vo výške 1.066,01 EUR na účet právneho zástupcu JUDr. J. M., advokáta, vedený..., a to do troch dní od právoplatnosti tohto nálezu.“

Ako z podanej sťažnosti a jej príloh vyplýva, sťažovateľ bol ako žalobca účastníkom konania vedeného pred okresným súdom, v ktorom sa domáhal proti N., Č., ako žalovanému (ďalej len „žalovaný“) po pripustení zmeny petitu žaloby uznesením okresného súdu č. k. 21 Cb 193/2008-43 z 29. októbra 2008 zaplata sumy 22 469,69 € so 14,25 % ročným úrokom z omeškania od 11. augusta 2007 do zaplata a zmluvnej pokuty vo výške 0,05 % z dlžnej sumy od 11. augusta 2007 za každý deň omeškania do zaplata.

Sťažovateľ žalobu odôvodnil tým, že 14. marca 2006 uzatvoril ako zhotoviteľ so žalovaným ako objednávateľom zmluvu o dielo č. 06 – 3100-001 podľa § 536 a nasl. Obchodného zákonníka, ktorou sa zaviazal pre žalovaného zhotoviť dielo – Žiadosť o individuálny projekt pre žiadateľa z verejného a tretieho sektora z Nórskeho finančného mechanizmu a finančného mechanizmu EHP prostredníctvom sprostredkovateľského

orgánu: Národný kontaktný bod pre finančné mechanizmy – Úrad vlády Slovenskej republiky na financovanie Projektu s pracovným názvom „Záchrana zimoviska netopierov v ... baniach“ (ďalej len „zmluva o dielo“) – a žalovaný sa zaviazal sťažovateľovi zaplatiť cenu diela. V čl. II zmluvy o dielo sa sťažovateľ so žalovaným dohodol, že za zhotovenie diela zaplatí žalovaný sťažovateľovi dohodnutú cenu podľa bodov 2 a 3 tohto článku zvýšenú o daň z pridanej hodnoty, pričom v cene diela je už zahrnutá aj odmena za poskytnutie poradenských služieb spojených so zhotovením diela. Po zhotovení a odovzdaní diela sa zaviazal žalovaný zaplatiť sťažovateľovi cenu diela vo výške 60 000 Sk zvýšenú o daň z pridanej hodnoty, pričom sťažovateľ so žalovaným sa dohodli, že tento nárok vzniká sťažovateľovi zhotovením diela a neprevzatie diela ani omeškanie žalovaného s prevzatím diela a ani rozhodnutie kontaktného bodu o zamietnutí žiadosti nemá na vznik tohto nároku vplyv. Ďalej sa sťažovateľ so žalovaným dohodli v čl. II bode 3 zmluvy o dielo, že po definitívnom schválení žiadosti, pričom definitívnym schválením žiadosti sa rozumie schválenie žiadosti kontaktným bodom na národnej úrovni a zároveň schválenie žiadosti výborom pre finančný mechanizmus EHP (v prípade príspevku z finančného mechanizmu EHP) alebo Nórske ministerstvom zahraničných vecí (v prípade príspevku z Nórskeho finančného mechanizmu), sa zaväzuje žalovaný zaplatiť sťažovateľovi zvýšenú cenu diela – odmenu za úspešnosť vo výške 3 % z výšky nenávratného finančného príspevku zvýšenú o daň z pridanej hodnoty. Nárok na zaplatenie zvýšenej ceny diela vzniká sťažovateľovi definitívnym schválením žiadosti a nepodpísanie zmluvy o poskytnutí nenávratného finančného príspevku medzi žalovaným a kontaktným bodom a ani nečerpanie tohto príspevku nemá na vznik nároku vplyv (čl. II bod 5). Napriek tomu, že sťažovateľ zvýšenú cenu diela vyfakturoval žalovanému faktúrou č. 617050 z 25. júla 2007 na sumu 676 922 Sk (22 469,69 €) so splatnosťou 10. augusta 2007, žalovaný mu fakturovanú sumu nezaplatil. Sťažovateľ tvrdil, že si splnil všetky povinnosti podľa zmluvy o dielo, projekt bol schválený a vznikol mu tým nárok na zaplatenie žalovanej sumy i zmluvnej pokuty.

Ako vyplynulo z dokazovania vykonaného pred okresným súdom, sťažovateľ dielo zhotovil a 23. marca 2006 ho odovzdal žalovanému (preberací protokol podpísaný sťažovateľom a žalovaným). Žiadosť žalovaného pre projekt „Záchrana zimoviska netopierov v ... baniach“ bola schválená výborom pre finančný mechanizmus EHP

a Ministerstvom zahraničných vecí Nórskeho kráľovstva (list Úradu vlády Slovenskej republiky z 28. mája 2007).

Okresný súd vo veci rozhodol rozsudkom č. k. 21 Cb 193/2008-148 zo 17. decembra 2010 tak, že žalobu sťažovateľa zamietol a náhradu trov konania účastníkom nepriznal. Svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že ustanovenie čl. II bodu 3 zmluvy o dielo, na ktorom sťažovateľ založil svoj nárok na zaplatenie žalovanej sumy, je absolútne neplatné podľa § 39 Občianskeho zákonníka pre rozpor s dobrými mravmi. Tento rozpor s dobrými mravmi videl okresný súd v tom, „že nárok na zvýšenú cenu diela - odmenu za úspešnosť vo výške 3 % z výšky nenávratného finančného príspevku toto ustanovenie zakladá už definitívnym schválením žiadosti, bez toho, aby bola zohľadnená prípadná zodpovednosť zhotoviteľa za nečerpanie nenávratného finančného príspevku spôsobená jeho konaním... (opomenutím). Vyššie uvedené zmluvné ustanovenie pripúšťa takú situáciu, že napríklad určitým opomenutím zhotoviteľa môže dôjsť k nečerpaniu nenávratného finančného príspevku po schválení žiadosti a objednávateľa stavia do pozície, že by mal aj tak zhotoviteľovi vyplatiť zvýšenú cenu diela – odmenu za úspešnosť vo výške 3 % z výšky celého schváleného nenávratného príspevku, hoci by objednávateľovi tento nenávratný finančný príspevok v dôsledku konania alebo opomenutia zhotoviteľa nemusel byť aj po prípadnom schválení žiadosti vôbec vyplatený, prípadne že by musel objednávateľ po čiastočnom čerpaní nenávratného finančného príspevku tento v tomto čerpanom rozsahu poskytovateľovi vrátiť. To je však podľa názoru súdu zjavne v rozpore s dobrými mravmi.“.

Proti rozsudku okresného súdu podal sťažovateľ 21. apríla 2011 odvolanie, ktorým navrhol odvolaciemu súdu, aby rozsudok súdu prvého stupňa zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie, alebo rozsudok okresného súdu zmenil a žalobe vyhovel. Uplatnil odvolacie dôvody podľa § 205 ods. 2 písm. d), f) Občianskeho súdneho poriadku a poukázal na to, že okresný súd svoje rozhodnutie založil na nesprávnom právnom posúdení veci a na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam.

O podanom odvolaní rozhodol krajský súd rozsudkom č. k. 7 Cob 51/2011-189 z 22. februára 2012 tak, že rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny potvrdil a účastníkom náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

Rozsudok okresného súdu č. k. 21 Cb 193/2008-148 zo 17. decembra 2010 v spojení s rozsudkom krajského súdu č. k. 7 Cob 51/2011-189 z 22. februára 2012 nadobudol právoplatnosť 28. februára 2012.

Sťažnosť ústavnému súdu na porušenie základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom okresného súdu č. k. 21 Cb 193/2008-148 zo 17. decembra 2010 a rozsudkom krajského súdu č. k. 7 Cob 51/2011-189 z 22. februára 2012 odôvodnil sťažovateľ tým, že k porušeniu označených práv sťažovateľa krajským súdom došlo potvrdením rozsudku okresného súdu napriek tomu, že pre takýto postup neboli splnené zákonom ustanovené podmienky, keďže odvolacie dôvody uplatnené sťažovateľom v odvolaní (a zopakované v sťažnosti doručenej ústavnému súdu) boli dané. Podľa názoru sťažovateľa krajský súd svojím rozhodnutím bezprecedentne a vážne zasiahol do zmluvnej slobody. Bez riadneho zdôvodnenia dospel k záveru, že sťažovateľ bol povinný dohodnúť sa so žalovaným na takom definovaní úspešnosti, ktoré by za úspešnosť považovalo až poskytnutie príspevku, a nie iba schválenie žiadosti o jeho poskytnutie. Podľa názoru sťažovateľa definícia úspešnosti, ktorú prijali obe zmluvné strany v zmluve, nie je v rozpore s právnymi predpismi a je v súlade s dobrými mravmi, poctivým obchodným stykom a bola prejavom zmluvnej voľnosti. Sťažovateľ nevidí žiaden zákonný dôvod, pre ktorý by bol povinný definovať úspešnosť inak, než bola v zmluve so slobodných súhlasom žalovaného definovaná. Takýto dôvod neuviedol a neobjasnil v odôvodnení svojho rozhodnutia ani krajský súd. Nesprávne je aj skutkové zistenie krajského súdu o tom, že žalovanému nebol nenávratný finančný príspevok poskytnutý, pretože mu bola poskytnutá jeho časť (72 141,79 €) a následne došlo iba k pozastaveniu jeho vyplácania. Aj odôvodnenie rozhodnutia krajského súdu je nedostatočné, pretože z neho nie je zrejmé, z akých konkrétnych dôvodov považoval krajský súd sporné ustanovenie zmluvy za rozporné s dobrými mravmi a poctivým obchodným stykom. Navyše, je potrebné oddelene posudzovať, či dielo malo alebo nemalo vady a údajný rozpor sporného ustanovenia zmluvy s dobrými mravmi, resp. zásadami poctivého obchodného styku. Okresný súd ani krajský súd sa nevysporiadali dostatočne s argumentáciou sťažovateľa, podľa ktorej v konaní nebolo preukázané, že by si žalovaný uplatnil riadne nároky z väd diela, že by sťažovateľ porušil akékoľvek ustanovenie zmluvy alebo právneho predpisu a že zo strany žalovaného

ide o zneužitie práva, čo je zrejmé z okolností prípadu. Pojmy „dobré mravy“ a „zásady poctivého obchodného styku“ sú pojmami, ktorých obsah je dotváraný súdnou praxou, a aj preto je dôležité, aby rozhodnutie súdu obsahovalo náležité odôvodnenie nevyhnutnosti ich aplikácie, a to aj s ohľadom na to, že ide o prelomenie princípu zmluvnej slobody a právnej istoty. Z rozhodnutí okresného súdu a krajského súdu by malo byť zrejmé, akou cestou ku svojím záverom dospeli a aké argumenty pritom použili. Dôsledkom týchto pochybení okresného i krajského súdu bolo v konečnom dôsledku neposkytnutie materiálnej ochrany zákonnosti sťažovateľovi tak, aby bola zabezpečená spravodlivá ochrana práv a oprávnených záujmov účastníkov. Na vec sťažovateľa boli aplikované normy, ktoré aplikované byť nemali (§ 39 Občianskeho zákonníka a § 265 Obchodného zákonníka) a navyše boli vykladané ústavne nesúladne.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti sťažovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd

na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť predovšetkým vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom tohto orgánu a základným právom, ktorého porušenie sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takúto možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 50/05 a IV. ÚS 288/05).

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru každý má právo, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach týkajúcich sa porušenia základných práv a slobôd vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Namietané porušenie niektorého zo základných práv alebo slobôd teda nezakladá automaticky aj právomoc ústavného súdu na konanie o nich. Pokiaľ ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že ochrany toho základného práva alebo slobody, porušenie ktorých sťažovateľ namieta, sa sťažovateľ môže domôcť využitím jemu dostupných a aj účinných právnych prostriedkov nápravy pred iným súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku svojej právomoci na jej prerokovanie (napr. I. ÚS 103/02).

Ako vyplýva z petitu sťažnosti, sťažovateľ sa svojou sťažnosťou domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ku ktorému malo dôjsť jednak rozsudkom okresného súdu č. k. 21 Cb 193/2008-148 zo 17. decembra 2010 a jednak rozsudkom krajského súdu č. k. 7 Cob 51/2011-189 z 22. februára 2012.

Ústavný súd sa najprv zaoberal tou časťou sťažnosti, ktorá smerovala proti rozsudku okresného súdu č. k. 21 Cb 193/2008-148 zo 17. decembra 2010. V súlade s princípom subsidiarity svojej právomoci skúmal, či sú splnené podmienky konania pred ním o tejto časti sťažnosti sťažovateľa, a dospel k záveru, že vzhľadom na princíp subsidiarity vyplývajúci z čl. 127 ústavy je vylúčená právomoc ústavného súdu meritórne konať a rozhodovať o sťažovateľom uplatnených námietkach porušenia jeho základných práv týmto rozhodnutím okresného súdu, pretože preskúmavanie jeho postupu zveruje Občiansky súdny poriadok v tomto prípade odvolaciemu súdu. Odvolací súd vo veci o podanom odvolaní sťažovateľa rozhodol rozsudkom č. k. 7 Cob 51/2011-189 z 22. februára 2012. Krajský súd ako súd odvolací bol súdom, ktorému patrí právomoc posúdiť, či odvolanie žalovaného bolo dôvodné, a rozhodnúť o ňom.

Z tohto dôvodu ústavný súd odmietol podľa § 25 zákona o ústavnom súde sťažnosť sťažovateľa v jej časti, ktorá smerovala proti rozsudku okresného súdu č. k. 21 Cb 193/2008-148 zo 17. decembra 2010, a to z dôvodu nedostatku svojej právomoci.

Odlíšná je situácia v súvislosti s tou časťou sťažnosti, ktorá sa týka rozsudku č. k. 7 Cob 51/2011-189 z 22. februára 2012. V tejto časti sťažnosti je daná právomoc ústavného súdu sťažnosť prerokovať.

Sťažovateľ tvrdí, že rozsudkom krajského súdu č. k. 7 Cob 51/2011-189 z 22. februára 2012 došlo k porušeniu jeho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru z dôvodu, že tento rozsudok je nedostatočne odôvodnený, je založený na nesprávnom vyhodnotení výsledkov vykonaného dokazovania a najmä, že krajský súd dotknuté

ustanovenia právnych predpisov aplikoval svojvoľne a v rozpore s účelom a zmyslom, teda ústavne nekonformným spôsobom.

Krajský súd rozsudok č. k. 7 Cob 51/2011-189 z 22. februára 2012 odôvodnil takto:

„... podaným odvolaním žalobca napadol celý rozsudok z dôvodu nedostatočného odôvodnenia prvostupňovým súdom, ktoré majú za následok nepreskúmateľnosť napadnutého rozsudku. Podstata odvolania odvolateľa, t. j. žalobcu, spočíva v tom, že podľa neho súd nesprávne právne posúdil nárok uplatňovaný žalobcom a nesprávne aplikoval ustanovenia Občianskeho zákonníka § 39 a ustanovenie Obchodného zákonníka § 265. V súvislosti s dôvodmi rozhodnutia súdu prvého stupňa sa žiada uviesť aj tá skutočnosť, že žalobca poukazuje na to, že zo strany žalovaného nebola uplatnená zodpovednosť za vady vo vzťahu k žalobcovi.

Odvolačí súd v odvolacom konaní preskúmal obsah zmluvy o dielo č. 06-3100-001, ktorá bola uzatvorená podľa § 536 a nasl. Obchodného zákonníka medzi N. ako objednávateľom a zhotoviteľom C., s. r. o., B. dňa 14.3.2006. Predmetom zmluvy je záväzok zhotoviteľa zhotoviť pre objednávateľa dielo – t. j. žiadosť o individuálny projekt pre žiadateľov z verejného a tretieho sektora z Nórskeho finančného mechanizmu a finančného mechanizmu EHP prostredníctvom spracovateľského orgánu: Národný kontaktný bod pre finančné mechanizmy – Úrad Vlády SR na financovanie projektu s pracovným názvom: Záchrana zimoviska netopierov v ... baniach. Dielo má zahrňovať vypracovanie žiadosti, vypracovanie povinných príloh k žiadosti: finančný plán, detailný rozpis finančných zdrojov, logická matrica a štúdia uskutočniteľnosti v členení: finančná analýza, ekonomická analýza a analýza rizík. Predmetom tejto zmluvy je taktiež záväzok zhotoviteľa poskytnúť spolu so zhotovením diela poradenskú a konzultačnú činnosť pri koncipovaní projektu žiadosti. Táto poradenská a konzultačná činnosť zahŕňa poradenskú a konzultačnú činnosť pri koncipovaní žiadosti, poradenstvo zabezpečenia povinných, prípadne nepovinných príloh žiadosti. V bode 2 objednávateľ sa zaviazal zaplatiť zhotoviteľovi za zhotovené dielo cenu, ako aj príslušné DPH, ktorá bude k tejto cene pripočítaná podľa čl. II zmluvy. Z obsahu zmluvy odvolací súd zisťuje, že okrem iných písomných projektov bolo povinnosťou zhotoviteľa diela spracovať analýzu rizík... Do tejto analýzy rizík spadá aj povinnosť predvídať všetky riziká, ktoré s uvedeným projektom môžu nastať. Predvídavosť

rizika bola na strane zhotoviteľa diela. Potom neobstojí tvrdenie žalobcu, že vada, ktorá nastala následne a ktorá mala za príčinu neposkytnutie finančného príspevku zo strany kontaktného bodu, za túto vadu zhotoviteľ nenesie zodpovednosť. Na zhotoviteľa diela sa objednávateľ obrátil z dôvodu jeho odbornosti a povinnosti zhotoviteľa bolo spracovať projekt, ktorý bude zahŕňať všetky možné analýzy riziká, ktoré v danej skutočnosti mohli vzniknúť. Zo stanoviska Úradu Vlády SR vyplýva, že v danom prípade nebol odstránený stret záujmov. K tomuto stretu, ktorý je uvedený Úradom Vlády SR sa analýza vôbec nevyjadruje. V tejto súvislosti je potrebné poznamenať, že majiteľom dobývacieho priestoru bol iný subjekt, ako subjekt, ktorý bol v danom čase schopný projekt realizovať. Bol to subjekt O., ktorý bol jediným subjektom v tom čase, ktorý mohol tento projekt realizovať a majiteľom dobývacieho priestoru boli O. S touto právnou skutočnosťou žalobca sa v uvedenej žiadosti v časti rizík nevysporiadal. Je potrebné uviesť tú právnou skutočnosť, že uvedený projekt je pozastavený a na základe žiadosti spracovanej žalobcom, nebol poskytnutý žalovanému príspevok na projekt Záchrany zimoviska netopierov v ... baniach. Z čl. II bod 3 označeného ako cena diela, odvolací súd zisťuje, že v tomto článku bolo medzi zmluvnými stranami dohodnuté, že po definitívnom schválení žiadosti, čo sa rozumelo

a) schválenie žiadosti kontaktným bodom na národnej úrovni a zároveň

b) schválenie žiadosti Výborom pre finančný mechanizmus EHP (v prípade príspevku z finančného mechanizmu EHP alebo Nórskym ministerstvom zahraničných vecí)

sa objednávateľ zaväzuje zaplatiť zhotoviteľovi zvýšenú cenu diela – odmenu za úspešnosť vo výške 3 % z výšky nenávratného finančného príspevku. K cene bude pripočítaná DPH v zmysle platných predpisov. Z obsahu tohto citovaného ustanovenia čl. II bodu 3 písm. b) vyplýva, že odmena za úspešnosť vo výške 3 % je z výšky nenávratného finančného príspevku. Odvolací súd konštatuje, že z vykonaného dokazovania nevyplýva, aby nenávratný finančný príspevok bol žalujúcej strane z finančného mechanizmu, resp. Nórskeho ministerstva zahraničných vecí, čiže Nórskeho finančného mechanizmu, poskytnutý. Z tohto dôvodu odvolací súd má za to, že prvostupňový súd mal žalobu zamietnuť aj z iného dôvodu, ako je neplatnosť citovaného ustanovenia z dôvodu rozporu s dobrými mravmi, resp. s rozporom poctivého obchodného styku. Pokiaľ ide o rozpor s dobrými mravmi, ako aj rozpor so zásadou poctivého obchodného styku, odvolací súd sa s týmito posúdeniami stotožňuje, pretože poskytnúť zvýšenú odmenu za úspešnosť vo výške

3 % z výšky nenávratného finančného príspevku, ktorý nebol poskytnutý žalovanej strane, samo o sebe zakladá rozpor s dobrými mravmi, resp. so zásadou poctivého obchodného styku. Z tohto dôvodu odvolací súd má za to, že žaloba podaná žalobcom nie je z uvedených dôvodov opodstatnená. Je pravda, že pokiaľ ide o odvolacie dôvody, že žalovaný si mohol vybrať aj iných zmluvných partnerov a že v danom prípade treba uvažovať o zmluvnej voľnosti, sú to pravdivé skutočnosti. Zmluva bola uzavretá na báze dobrovoľnosti, z tejto zmluvy sa nenaplnili právne skutočnosti, t. j. projekt, ktorý bol zhotovený žalobcom bol neúspešný a z toho dôvodu odvolací súd má za to, že prvostupňový súd vo veci správne rozhodol, ak žalobu žalobcu zamietol.

Pokiaľ ide o čl. II. bod 2, za zhotovenie diela zhotoviteľom bola dojednaná cena dela vo výške 60.000,- Sk. K cene diela sa pripočítava aj DPH. Žalovaný uviedol, že táto cena diela bola žalobcovi zaplatená. Ak by nebola zaplatená táto cena diela za vykonané dielo, v danom prípade na uvedené ustanovenia sa uvedené posúdenie nemôže vzťahovať. Zhotovené dielo sa nemôže posudzovať ako úspešné, ak príspevok na projekt nebol poskytnutý žalovanému.

Z tohto dôvodu odvolací súd má za to, že v tomto prípade žalobcom nebola preukázaná úspešnosť a preto nemôže odvolacím dôvodom žalobcu v odvolacom konaní vyhovieť. S poukazom na uvedené rozsudok súdu prvého stupňa v zmysle § 219 ods. 1 a 2 O.s.p. potvrdzuje ako vecne správny.

Ústavný súd uznáva, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03).

Ústavný súd s poukazom na obsah citovaného odôvodnenia rozsudku krajského súdu dospel vo vzťahu k tvrdeniam sťažovateľa o tom, že krajský súd dostatočne neodôvodnil svoje rozhodnutie, k záveru, že táto argumentácia v sťažnosti sťažovateľa neobstojí. Krajský súd dal jasnú a zrozumiteľnú odpoveď na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, ktoré sťažovateľ v odvolaní nastolil. Vysvetlil, z akého dôvodu dospel k záveru o tom, že sporné dojednanie zmluvy považuje za neplatné, resp. na ňom založený výkon práva za rozporný so zásadami poctivého obchodného styku, a z akých dôvodov neobstojí sťažovateľova obrana uplatnená v konaní. Krajský súd neopenechal bez povšimnutia odvolacie argumenty sťažovateľa, ktoré majú pre vec podstatný význam. Odôvodnenie jeho rozhodnutia preto spĺňa všetky požiadavky vyplývajúce zo základného práva na súdnu ochranu a spravodlivý proces vo vzťahu k odôvodneniu súdneho rozhodnutia.

Sťažovateľ vo vzťahu k rozsudku krajského súdu ďalej tvrdil, že je založený na nesprávnom vyhodnotení výsledkov vykonaného dokazovania, keď podľa názoru sťažovateľa v konaní bolo najmä preukázané, že žalovaný si nároky z väd riadne neuplatnil a že dostal časť nenávratného príspevku na základe žiadosti spracovanej sťažovateľom.

Vo všeobecnosti úlohou súdnej ochrany ústavnosti poskytovanej ústavným súdom nie je chrániť občana pred skutkovými omylmi všeobecných súdov, ale chrániť ho pred takými zásahmi do jeho práv, ktoré sú z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné (I. ÚS 17/01). Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy totiž vyplýva, že ústavný súd nie je opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov (napr. I. ÚS 19/02).

Podľa názoru ústavného súdu ani vo svetle tvrdení sťažovateľa uvedených v jeho sťažnosti nemožno dospieť k záveru o tom, že by v konaní pred všeobecnými súdmi bolo ich rozhodnutie založené na preukázaní riadneho uplatnenia nárokov z väd diela. Argumentácia sťažovateľa nenaznačuje, že krajský súd pochybil spôsobom, ktorý možno považovať za taký zásah do práv sťažovateľa, ktorý by bol z ústavného hľadiska neospravedliteľný alebo neudržateľný.

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmavať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 13/00, mutatis mutandis II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01).

Iba to, že sťažovateľ sa s názorom krajského súdu vyjadreným v napadnutom rozsudku nestotožňuje, ešte nemôže zakladať splnenie podmienok prijateľnosti jeho sťažnosti.

S ohľadom na uvedené ústavný súd sťažnosť sťažovateľa odmietol podľa § 25 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú, pretože nemohlo dôjsť rozsudkom krajského súdu k porušeniu sťažovateľom označených základných práv.

Z uvedených dôvodov rozhodol ústavný súd tak, ako to je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. júla 2012